

1

Met een ruime draai parkeert Nora Binnendijck haar auto op de laatste vrije plek tegenover de dorpsbakker. Het is druk in het kleine centrum en hoewel het pas half november is, twinkelt de eerste feestverlichting al. Nora heeft het niet op de donkere dagen van het jaar, die maken haar hoofdpijn erger en geven de wereld een trieste aanblik. De afgelopen jaren ontvluchtte ze de kille feestdagen en kwam ze tot rust op een tropische bestemming met witte stranden, heldere baaien en knappe mannen die haar om het half uur van een nieuwe cocktail voorzagen. Ze zucht, zo'n zorgeloze reis zit er dit jaar niet in.

Afgemat wrijft ze over haar slapen om het gebonk achter haar oogkassen te dempen. Als ze de straat oversteekt, trekt de wind aan de panden van haar zwarte Burberry Prorsum. Hij blaast haar haren in haar gezicht. Pas als de deur van de winkel dichtgaat, vallen de panden weer op hun plek.

Binnen is het een chaos. Moeders met kinderen in alle leeftijden wapperen met wenselijstjes en dringen om als eerste geholpen te worden. Op de toonbank lonken chocoladeletters en pepernoten. Sinterklaas geeft de kwakkelende economie een steun in de rug.

'Drie gesneden volkoren, alstublieft, vier chocoladeletters, 500 gram van die huisgemaakte taaitaai en vier chocodromen,' bestelt een mol-

lige, blonde vrouw. Die heeft duidelijk al vaker een chocodroom gehad. Een poging om haar twee koters in het gareel te houden mislukt dramatisch. De kids zetten een wilde achtervolging in en het spel eindigt in een valpartij en hartverscheurend gehuil.

Het doet pijn aan Nora's oren. Geërgerd plukt ze een losse haar van haar mouw. Een grijze. Daar moet ze iets aan doen.

Als de chocodroom met tassen vol snoepgoed de zaak verlaat, kijkt Nora haar na. Een huis in het Gooi, twee gezonde jongens, een vent om bij thuis te komen: niks om over te klagen, zou je zeggen. En toch is dat het probleem dat die multitaskende moedermieren schijnen te hebben: te veel van alles.

‘Mevrouw, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Met een ruk wordt ze teruggeroepen naar het hier en nu. Het meisje achter de toonbank kijkt haar afwachtend aan. Wat zou ze zien? Vermoedt ze dat Nora al meer dan een jaar thuiszit? Dat die ‘bezinningsperiode’ gewoon een slappe smoes is omdat ze geen werk heeft? Dat de creditcards in haar dure tas voor de show zijn en dat ze voorlopig niet meer te besteden heeft dan de laatste biljetten in haar portemonnee? Ze hoopt van niet en zet haar beminlijkste glimlach op.

‘Ik wil graag twee bruinbroden en een chocoladecroissant. Of nee, maak er daar ook maar twee van, twee croissants.’ De foto's voor haar grote interview in *Beau Monde* worden toch pas over tien dagen gemaakt. Genoeg tijd om die calorieën er weer af te trainen.

In de auto scheurt ze het zakje om de croissants hardhandig open en propt de eerste meteen in haar mond. Daarna jaagt ze haar Porsche Cayenne over de hobbelige dorpskasseien, die niet zouden misstaan

op een victoriaanse filmset. *Beau Monde*. De naam smaakt even zoet als de chocolade op haar tong. Een jong ventje van de redactie belde vorige week om te vragen of ze wilde meewerken aan een reportage over de Nederlandse filmwereld, samen met een aantal andere iconen van de afgelopen vijfenzeventig jaar. Hij had haast, want zij was de eerste in de reeks. Nora vroeg de jongen of hij een half uurtje later terug kon bellen, ze moest met haar agent overleggen of de datum wel uitkwam. Vervolgens danste ze van vreugde door de kamer en wachtte nagelbittend af tot het half uur voorbij was. Ze was lang niet meer in de publiciteit geweest, en dit was het teken dat het allemaal beter zou worden, ze voelde het. Toen de telefoon weer ging, haalde ze opgelucht adem.

‘Ik heb een en ander laten omzetten, want voor jullie maak ik natuurlijk graag tijd,’ zei ze opgewekt. Hij zou haar een mail sturen met de locatie en de namen van de aanwezige kapper en visagist. Mocht ze eigen personeel willen meenemen, dan moest ze dat van tevoren aangeven. ‘Prima. Ik wacht je mailtje af en dan laat ik dat weten. Nog een vraag, wat betaalt het?’ Het antwoord daarop was teleurstellend, maar het kon haar niets schelen. Twee dagen werk en weer onder de mensen zijn, was al meer dan ze had durven hopen.

Buiten het versierde dorp is de wereld inktzwart. Hier wonen mensen die wachten tot hun werkster of interieurdesigner voor sfeer zorgt. Zelf heeft ze haar huis in geen jaren meer versierd. De villa ligt verscholen achter een brede ligusterhaag. Het elektrische hek gaat soepel open als ze op de afstandsbediening drukt en het sluit zich met zacht gezoem terwijl ze de auto voor de garage parkeert. Het huis, met zijn strakke, moderne lijnen een buitenbeentje in de wijk, is zo gebouwd

dat de ingang vanaf de straat onzichtbaar is.

Met haar boodschappen loopt ze naar de voordeur. De tuinlampen lichten op als ze passeert. Als ze opkijkt, blijft ze verstijfd staan. Een zwarte schim maakt zich los uit de deuropening en komt met duizelingwekkende vaart op haar af. Pas als Nora ziet dat het Nectar is, haar abessijn, ademt ze trillend uit. De kat draait nerveus en aanhankelijk om haar heen, alsof ze geen uur, maar twee weken is weggeweest.

‘Ach liefje, wat heb jij toch? Kom mee naar binnen, dan maak ik iets lekkers voor je,’ kirt ze tegen de kat. Haar hart bonst nog in haar keel. Ze aait het dier en pas als ze naar de voordeur kijkt, begrijpt ze hoe het kan dat Nectar buiten is: de deur staat wagenwijd open. Er is toch niemand binnen?

Vertwijfeld blijft ze staan, maar ziet niets wat als wapen kan dienen. Voetje voor voetje loopt ze van het pad af, het grind op. Hier staat ze minder in het licht. Nectar verschanst zich in haar schaduw. Hoewel ze niet eens weet of het slim is, sluipt ze met de kat in haar kielzog naar de deur. Geen beweging. Nectar kijkt haar vragend aan.

Bij de voordeur ziet ze dat het alarm nog steeds is ingeschakeld. Dat betekent dat er niemand heeft ingebroken. Toch? Met de broden voor haar borst loopt ze door. Om de hoek staat een paraplubak. Leeg. Nog voor ze heeft bedacht of ze het alarm uit kan zetten, rinkelt haar telefoon oorverdovend in haar tas. Verdomme. Ze vist het mobieltje er met trillende handen uit. Oproep gemist, nummer onbekend, maar als er een inbreker in haar huis is, moet hij het geluid ook gehoord hebben. Ze kan nu beter de politie bellen. 112? Nee, dat is overdreven. Toch maar... Zachtjes fluistert ze ‘politie’ als de meldkamer haar vraagt wie ze nodig heeft.

‘Mijn naam is Nora. Nora Binnendijck. Mijn deur staat open. Ik bedoel, ik kom thuis en de deur staat open. Er zijn hier vaak inbraken in de straat en nu staat mijn deur open. Kunt u iemand sturen? Iemand van de politie, bedoel ik. Om te kijken. Wat? O, in de Kievietslaan, nummer 24. Alleen? Ja, natuurlijk ben ik alleen.’ Pas als ze ophangt, beseft ze dat ze op haar hurken zit. Alsof de dief haar dan niet kan zien.

Snel rent ze het tuinpad weer af naar de auto. Daar is ze veilig. Ze wacht wel tot de agenten er zijn. Maar voor ze het portier heeft bereikt, doemt er naast de heg een donkere gestalte op. Nectar miauwt gealarmeerd. Ineens voelt Nora een harde klap op haar hoofd en wordt alles donker. Ze hoort nog net sirenes loeien. Dan wordt alles stil.

2

‘Liefie! Heb je haarlak?’ schreeuwt Vera vanuit de badkamer.

Kim gaapt en kijkt op haar telefoon. 17 november, 23.27 uur. Dat gaat krap worden.

‘Bovenste la, in de mand,’ roept ze terug vanaf de bank. ‘En schiet eens op. We zullen mijn verjaardag nog op straat vieren als jij zo doorgaat.’ Kim is moe. De laatste dagen heeft ze zo goed als non-stop gewerkt, en hoewel ze daar meestal energie van krijgt, zou een avondje niksen en vroeg naar bed geen overbodige luxe zijn. Morgen misschien.

‘Weet je zeker dat Rick er ook is?’ schreeuwt Vera boven het gesis van de spuitbus uit. ‘Whatsapp hem anders als je wilt. Niet dat het van mij komt, hè. Verzin maar iets.’ Veer heeft het duidelijk te pakken. Zijzelf kent Rick alleen van zien. Het is zo’n via-viavriend. Een nieuweling in de stad. En dat is natuurlijk interessant. Voor Vera althans.

Kim staat op en steekt haar hoofd om de deur om te zien hoe ver haar vriendin is gevorderd.

De badkamer lijkt op een kledingwinkel tijdens de uitverkoop. Overal liggen stapels outfits, sommige met de kaartjes er nog aan. Voor de spiegel plakt Vera met uiterste precisie nepwimpers op. Ze is er handig in. Kim niet, bij haar eindigt het meestal met lijm op alles wat niet

aan elkaar hoort te zitten en de wimpers in de wasbak. Gelukkig hoeft dat vandaag niet. Ze ziet er nog steeds uit als op de coverfoto die vanmiddag is gemaakt. Inclusief wimpers. Haar make-up is netjes, haar blonde haar valt in losse krullen over haar schouders, en ze draagt de outfit die ze bij wijze van uitzondering mocht houden. De stille hint om het exemplaar vanavond te dragen, was haar niet ontgaan. Daar hield ze eigenlijk niet van, maar met de grote berg ongestreken was thuis in gedachte, leek het haar voor één keer niet zo erg om voor reclamebord te spelen. De turkooizen jumpsuit had iets, ze vond hem meteen al mooi. Ze had er een paar zilveren oorringen bij uitgezocht, hooggehakte donkerpaarse pumps en een bijpassende clutch, die ze een keer voor kerst van haar ouders had gekregen. Partyproof in een handomdraai. Vera had duidelijk meer moeite om de goede look te vinden. Met het oog op haar bijna-verovering Rick was dat ook een kwestie van leven of dood. Of op z'n minst van 'een nacht vol ruige seks' of 'alleen slapen'.

'Als hij een uur geleden zei dat hij kwam, is dat nu echt niet veranderd, Vera. Waarom zou ik trouwens anders dat geduld met je hebben? Je tut je toch alleen voor hem zo op, of doe je dat speciaal voor mij?'

'Natuurlijk doe ik dat voor jou, wat dacht jij dan? Voor jou kleed ik me aan, voor hem trek ik het uit. Dat is de verdeling. Je moet het ermee doen.'

Ze weet dat daar geen woord van gelogen is. Die meid haalt Poetin nog over om met pensioen te gaan als het moet. Rick mag zich wel voorbereiden.

'Oké, ready for take-off, birthday girl.' Vera salueert met een brede grijns op haar gezicht.

Kim laat een warm bontjasje over haar schouders glijden en neemt haar vriendin van top tot teen op. Vera is de enige vrouw die er in een kort leren rokje, een duizelingwekkend decolleté en veel te hoge hakken nog stijlvol uitziet. En vanavond heeft ze zichzelf weer eens overtroffen.

‘Wauw! Je ziet er weer heerlijk uit, Vera Brouwer.’

‘Jij mag er anders ook wel zijn, zelfs op je vijftiengste. Kom eens hier, dan ben ik in elk geval de eerste. Gefeliciteerd, schat.’ Vera trekt haar plagerig naar zich toe en laat haar handen over de zachte stof op haar rug glijden. Ze drukt haar lippen zacht op de hare, ze smaken naar aardbeien.

Als ze de deur achter zich dichttrekken, neemt ze even de tijd voor het ritueel dat zich nu al maanden bijna dagelijks herhaalt: Kim lacht, poseert losjes; en als de flitslichten zijn gedoofd, schudt ze handen. Ze weet inmiddels dat een aardig woord meer oplevert dan roepen dat je haast hebt. Dat leidt alleen maar tot kwaai gezichten en rotopmerkingen in tijdschriften waar je liever uit blijft.

Daarna legt ze met Vera de paar honderd meter af naar de Elevate Lounge, dé Amsterdamse hotspot in een oud kantoorgebouw, waar vijf razendsnelle, gekleurde glazen liften de belangrijkste blikvanger zijn. Voor de deur wacht de rest van hun vriendengroep. Ze ademt diep in. De voor deze tijd van het jaar te warme buitenlucht doet on-Nederlands aan. Heerlijk; ze houdt van de winter, maar er gaat niks boven een warme, droge avond als je op hakken door de stad moet.

Ze is benieuwd wie er allemaal zijn. Hoewel ze altijd bekendstond als de attente vriendin, moet ze door haar bizarre werkrooster de laat-

ste tijd vaak verstek laten gaan. Aan afbellen heeft ze nooit kunnen wennen, al is ze er inmiddels goed in geworden. Hopelijk betekent haar afwezigheid bij haar vrienden niet dat er vanavond mensen hebben afgehaakt.

‘Ik zie ze al, kijk.’ Vera wijst als ze de club naderen. Ze haast zich naar het groepje wachtenden toe. Kim heeft moeite om haar vriendin bij te houden.

‘Hallo, jongens! Hier is het feestvarken. Tja, mevrouw had natuurlijk wat langer nodig voor de spiegel. Al die ouderdomsrimpels wegwerken, dat duurt even hè, maar daar zijn we dan.’

Vera weet er weer een mooie draai aan te geven.

Terwijl ze wordt bedolven onder kussen en felicitaties ziet Kim dat Rick bewonderend naar haar vriendin kijkt. Dat is dus geregeld, denkt ze. Mooi.

Eenmaal binnen is haar vermoeidheid in één beat verdwenen. Opzweepende mixen van de dj zetten de massa in beweging en de bas dreunt mee in haar buik. Praten is hier nauwelijks mogelijk, maar eigenlijk maakt dat ook niks uit. Met een wodka Red Bull in de hand lacht ze uitgelaten naar de bekenden die haar komen feliciteren.

Ze is hier één keer eerder geweest, na een ruzie met Vera. Hoewel die er in het begin van Kims carrière geen moeite mee had als zij in het middelpunt van de belangstelling stond, baalde ze er steeds meer van als mannen háár minder zagen staan als ze samen op pad waren.

‘Wat kan ik eraan doen?’ had ze gezegd toen ze het gemok van Vera niet meer kon verdragen en ze haar had opgebeld. Al vanaf het moment dat Vera de telefoon opnam, was het gesprek stroef verlopen.

‘Wat jij eraan kunt doen?!’ schreeuwde Vera getergd. ‘Alles natuur-

lijk! Eens niet met je kop op de voorkant van ieder tijdschrift gaan staan, kritisch zijn in de rollen die je accepteert en niet in iedere spelshow verschijnen. Leuk allemaal, hoor, heel leuk, maar het gevolg is wel dat godverdomme heel Nederland jou kent, hè. Met jou winkelen betekent alleen maar handtekeningen uitdelen. Als we naar de film gaan, kijkt de rest van de zaal meer naar jou dan naar het doek. Zelfs de groenteboer op de hoek heeft een poster van je opgehangen. En ik dan? Iedereen kijkt verdomme dwars door me heen zodra jij in beeld komt.’

Kim was kwaad geworden. ‘Het is mijn werk, dat weet jij ook. Ik ben actrice en dat betekent dat ik in de spotlights móét staan. Het hoort er gewoon bij. Hoe had je het anders in gedachten? Alsof ik het leuk vind om iedere dag tien keer op de foto te gaan met meiden die ik nog nooit heb gezien. Jij wilde trouwens zo nodig áchter de schermen werken. Je stelt je aan, je bent gewoon jaloers.’

Nog voor ze was uitgesproken, had Vera opgehangen. Even overwoog ze terug te bellen, maar ze deed het niet. Het moest maar eens afgelopen zijn, ze was het zat om zich altijd te moeten verontschuldigen. Ze werkte zich te pletter. Gelukkig ging het goed. Daarna had ze de schaamte van zich af gedanst en was ze zo dronken geworden dat ze Vera’s excuses op de voicemail zondagmiddag niet eens meer kon plaatsen. Wat ze zich wel kon herinneren was dat de Elevate precies de muziek draaide waar ze lekker op kon bewegen. Eindelijk een club die de trance- en technomanie doorbrak en ook durfde te experimenteren met muziek waar je heupen voor nodig had.

Ook nu kan ze zich niet inhouden. Zeker niet na een paar drankjes.

Ze heeft het altijd al heerlijk gevonden om te dansen. Alleen maar luisteren naar de muziek, en bewegen op de beat.

Als ze na een tijdje voor een van de liften staat, voelt haar hoofd al behoorlijk licht. Het is druk. De club is afgeladen met mooie, jonge mensen. Het deurbeleid is altijd streng in het begin. Na een tijdje, als het nieuwe eraf is, vallen de meeste tenten toch voor commercie en blijft er van het imago niks over. Ze kijkt graag naar mensen, ze bestudeert gedrag, reacties. Soms betrapt ze zichzelf er wel eens op dat ze mensen nadoet om te weten hoe iets voelt. Beroepsdeformatie.

Als ze in de neonverlichte lift stapt die haar naar de toiletten op de bovenverdieping brengt, stapt er een man in, net voor de deur zich sluit. Hij heeft ijsblauwe ogen en is gevaarlijk knap. Hij glimlacht verlegen als hun blikken elkaar kruisen en knikt vriendelijk. Dan schalt er een mechanische stem door de kleine ruimte: 'Welcome on board. Are you ready to get elevated? We'll leave in ten, nine, eight...' Voor ze de kans krijgt om iets te zeggen, schieten ze omhoog.

Als de deuren weer opengaan, zit haar maag in haar keel en verdwijnt de man direct uit het zicht.

Op de dansvloer zijn Rick en Vera innig met elkaar verstrengeld. Van haar andere vrienden geen enkel spoor. Het gezelschap heeft zich door de ruimte verspreid en Kim wordt overvallen door de slaap die ze al uren heeft weten te verdringen. Het is ook al veel later dan ze dacht.

Net als ze besluit dat het tijd is om naar huis te gaan, duikt de man met de blauwe ogen naast haar op. Galant pakt hij haar hand en trekt hij haar mee de dansvloer op. Ze dansen, veel langzamer dan de muziek van hen vraagt. Zijn ene hand ligt stevig om de hare, de andere

losjes op haar rug. Als ze zou willen, zou ze hem kunnen kussen. Wanneer hij haar voorzichtig loslaat, voelt ze de aarde onder haar voeten wegglijden. Letterlijk. Met een plof raakt ze de grond: die laatste wodka was er een te veel.

Nog voor ze overeind kan krabbelen, hijst Vera haar van de grond. Kim speurt de ruimte af. De man is verdwenen.

‘Kom, ouwe taart, het wordt tijd dat we jou naar huis brengen,’ zegt Vera terwijl ze een arm om Kim heen slaat. Ze knikt dankbaar. Veer heeft gelijk. Bedtijd. Morgen weer een dag.